

Publicerad 2009-07-16 23:42 av Anders P H

Hjärnstorm

Den morgonen blev det en spricka i verkligheten och i sprickan visade sig en ny verklighet, och så en till, och så en till. Och så höll det på.

Det tycktes inte finnas något slut på antalet nya verkligheter. De vällde fram och universum svämmade över så som en flod gör då det regnat för länge.

Gränserna flyttades ut och flyttades ut, tills det inte fanns plats för en enda ny värld till.

Det knakade och brakade överallt. Rymden, hela kosmos bågnade, svällde, pep och gnisslade; svängde och krängde som ett fartyg i den hemskaste av stormar.

Skulle tiden och rummet hålla eller skulle de gå sönder?

Och vad skulle hända, om de gick i kras?

Vad skulle komma istället?

Skulle vi finnas kvar? Vi som funderat och forskat oss fram till en gemensam syn på världen, på alla dess former, ytor och figurer; längder av sträckor och volymer.

Skulle vi finnas kvar?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anders P H med Poeter.se id #7045 innehar upphovsrätten